

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/20/2012
Identifikačné číslo spisu:	8011200564
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8011200564.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu P. T. V., bytom B., ul. A., zastúpeného advokátom JUDr. Svätoslavom Vaškom, ul. Baštová č. 5/A, Bardejov proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, ul. Vazovova č. 2 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu právneho predchodcu žalovaného Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky so sídlom Banská Bystrica, ul. Nová č. 13 číslo I/225/982-27071/2011/990722-r zo dňa 10. marca 2011 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S 101/2011-41 zo dňa 31. januára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S 101/2011-41 zo dňa 31. januára 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (právneho predchodcu žalovaného) číslo I/225/982-27071/2011/990722-r zo dňa 10. marca 2011 ktorým bolo podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom v čase vydania preskúmaného rozhodnutia (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) potvrdené rozhodnutie - dodatočný platobný výmer Mesta Bardejov č. 1014002640 z 9. decembra 2010 o vyrubení rozdielu dane z nehnuteľnosti na rok 2010 v sume 47.60 EUR. Rozhodol tak, keď po preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného v rozsahu a z dôvodu uvedeného v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že nepovažoval za dôvodné tvrdenie žalobcu o nezákonnosti postupu a rozhodnutia správcu dane a následne aj žalovaného, pretože vo vzťahu k rodinnému domu nedošlo k vydaniu rozhodnutia o zmene užívania stavby (rodinného domu). Krajský

súd považoval za relevantnú skutočnosť (takisto ako správca dane a Daňové riaditeľstvo SR), že na časť rodinného domu využívaného na bývanie a časť podlahovej plochy rodinného domu využívaného na podnikanie sú rôzne sadzby. Neprisvedčil tvrdeniu žalobcu, že na také zdanenie, ako realizoval správca dane, je potrebné vydať rozhodnutie o zmene v užívaní časti stavby (rodinného domu), lebo taký postup nevyplýva ani zo zákonnej úpravy zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné úpravy v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 582/2004 Z. z.). Krajský súd ďalej poukázal na to, že uvedený zákon (upravujúci daň zo stavieb v ustanoveniach § 9 až § 12a) ako lex specialis upravuje postup pri výpočte dane pri rodinných domoch, ktoré sú využívané na viacero účelov. Skutočnosť, že pri rodinných domoch alebo stavbách využívaných na viacero účelov je rozdielna sadzba dane, vyplýva aj zo všeobecne záväzného nariadenia Mesta Bardejov č. 93/2009, vydaného na základe zmocnenia zákona (§ 6 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a § 12 ods. 2 zákona č. 582/2004 Z. z.).

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu a žalobe vyhovel v celom rozsahu. Zotrval na tvrdení, že ak správca dane pri rovnakej zákonnej úprave vydal pôvodný platobný výmer v súlade a pri postupe podľa pôvodného Metodického pokynu č. 35/2/2007 vydaného ústredným orgánom štátnej správy Daňovým riaditeľstvom SR (správne má byť orgán s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky) a daňovník tak postupoval, nemôže byť na ujmu daňovníkovi, aby neskoršou zmenou vnútornej právnej normy pri výklade zákona sa spätne zhoršilo jeho postavenie a dodatočne bol vystavený platobný výmer. Uviedol ďalej, že správca dane v súlade s pôvodným Metodickým pokynom č. 35/2/2007 vydal pôvodný daňový výmer na základe podaného daňového priznania. Až dňa 9. decembra 2010 správca dane (Mesto Bardejov) vydal dodatočný platobný výmer č. 1014002640 z 9. decembra 2010 v súlade s novým Metodickým pokynom č. 14/2/2010, účinným od 3. februára 2010. Mal za to, že osobitosť tohto prípadu je v tom, že žalobca ako aj osoba, vystavujúca platobný výmer za správcu dane je tá istá osoba a teda v tomto prípade išlo nielen o práva nadobudnuté v dobrej viere žalobcom, ale aj správny právny výkon a aplikáciu práva na obdobné prípady správnym orgánom, pričom de facto žalobca bol súčasne osobou vystavujúcou platobný výmer, konajúcou za správcu dane. Tiež uviedol, že ak žalovaný aj (krajský) súd poukazujú na to, že Metodický pokyn č. 35/2/2007 vydaný ústredným orgánom štátnej správy nie je všeobecne záväzným právnym predpisom, on (žalobca) poukazuje na to, že žalobca ako daňovník a súčasne ako zamestnanec správcu dane konal v dobrej viere a riadil sa postupmi ako aj výkladom a aplikáciou či už nadriadeného správneho orgánu alebo aj odbornými výkladmi a postupmi, ktoré žalobca aj v listinnej podobe doložil do súdneho spisu. Výslovil názor, že v danej špecifickej situácii zmena výkladu a postup správcu dane a neskôr aj žalovaného musí pôsobiť tak, aby tieto práva boli čo najmenej dotknuté. Poukázal aj na to, že pri rovnakej právnej úprave nemôžu existovať súčasne dva rôzne výklady, lebo takýmto postupom dochádza k porušeniu princípu právnej istoty a zákazu retroaktivity. Podľa názoru žalobcu ak novým (zmeneným) výkladom došlo k zmene zaradenia predmetu dane zo stavieb a tým aj k zmene postupu pri vyrubovaní dane správcom dane, toto má pôsobiť do budúcnosti. V ďalšej časti odvolania sa žalobca zaoberá otázkou právnej záväznosti či právnej sily metodického pokynu z hľadiska teórie správneho práva.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedol, že argumentáciu odvolateľa vnútornými inštitucionálnymi predpismi nepovažuje za účinnú. Stotožnil sa so záverom krajského súdu, že metodický pokyn nie je všeobecne záväzným právnym predpisom, podľa ktorého by správca dane bol povinný nevyhnutne postupovať. Zdôraznil, že správca dane v daňovom konaní musí dodržiavať predovšetkým zásadu legality, podľa ktorej daňové orgány môžu konať iba tak, ako im to zákon ukladá. Dodal, že v tomto prípade, bez ohľadu na problematiku uvedenú v metodických pokynoch nebolo ani potrebné ich aplikovať, pretože pri posudzovaní vecnej a právnej správnosti zdanenia bolo možné bez akýchkoľvek pochybností aplikovať zákon č. 582/2004 Z. z. - konkrétne ustanovenia § 10 ods. 1, § 12 ods. 6 a § 12a ods. 3 a v nadväznosti na to čl. 4 ods. 2 VZN Mesta Bardejov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k

záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis právneho predchodcu žalovaného číslo 982/2011 ako aj spis správcu dane zistil, že dodatočným platobným výmerom č. 1014002640 z 9. decembra 2010 správca dane Mesto Bardejov rozhodol o vyrubení rozdielu dane z nehnuteľnosti na rok 2010 v sume 47,60 EUR po zistení, že daňovník časť priestorov rodinného domu na A. v B. prenajíma na podnikateľské účely. Z uvedeného dôvodu správca dane pri výpočte dane z predmetnej stavby použil ustanovenia § 12 ods. 6 resp. § 12a ods. 3 zákona č. 582/2004 Z. z. ako aj ustanovenia VZN Mesta Bardejov č. 93/2009 o podmienkach určovania a vyberania dane z nehnuteľnosti na území mesta pre rok 2010. Rozhodnutím, ktoré je predmetom tohto súdneho preskúmavacieho konania, právny predchodca žalovaného potvrdil dodatočný platobný výmer správcu dane.

V danej veci bolo nepochybne preukázané, že pri vydávaní platobného výmeru č. 1014002640 zo 16. marca 2010 došlo k pochybeniu, keď nebola zohľadnená skutočnosť, že žalobca prenajímal časť priestorov rodinného domu na A. v B. na podnikateľské účely. Uvedené pochybenie odstránil správca dane vydaním dodatočného platobného výmeru č. 1014002640 z 9. decembra 2010, ktorým rozhodol o vyrubení rozdielu dane z nehnuteľnosti na rok 2010 v sume 47,60 EUR. Jeho postup bol v súlade s ustanoveniami § 10 ods. 1, § 12 ods. 6 a § 12a ods. 3 zákona č. 582/2004 Z. z. a s čl. 4 ods. 2 VZN Mesta Bardejov č. 93/2009.

Vychádzajúc z uvedeného sa Najvyšší súd Slovenskej republiky plne stotožnil s názorom Krajského súdu v Prešove (a právneho predchodcu žalovaného správneho orgánu), že správca dane pri vyrubení rozdielu dane z nehnuteľnosti na rok 2010 v sume 47,60 EUR postupoval v súlade so zákonom a VZN Mesta Bardejov, keď pri výpočte dane zohľadnil, že žalobca časť priestorov rodinného domu prenajímal na podnikateľské účely. Najvyšší súd na základe uvedených skutočností považuje postup a rozhodnutie správnych orgánov oboch stupňov ako aj krajského súdu za správny a v súlade so (vtedy platným) zákonom č. 511/1992 Zb., so zákonom č. 582/2004 Z. z. a s VZN Mesta Bardejov č. 93/2009. Najvyšší súd nezistil zo strany krajského súdu nesprávnu aplikáciu právnych predpisov. Krajský súd na vec aplikoval hmotnoprávne predpisy v súlade s § 250i ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku.

K obsahu odvolania žalobcu najvyšší súd považuje za potrebné uviesť: z obsahu platobných výmerov správcu dane nevyplýva skutočnosť, tvrdená žalobcom v odvolaní, že „žalobca ako aj osoba, vystavujúca platobný výmer za správcu dane je tá istá osoba“. Platobný výmer č. 1014002640 zo 16. marca 2010 vybavovala B. G. a podpísal ho D. F. Z., vedúci odd. daní a poplatkov poverený pracovník správcu dane. Dodatočný platobný výmer č. 1014002640 z 9. decembra 2010 vybavovala B. G., B. G. a podpísal ho D. F. Z., vedúci odd. daní a poplatkov poverený pracovník správcu dane. Vylúčenie zamestnancov správcu dane z daňového konania, ktoré sa ich priamo týkalo upravovalo ustanovenie § 24 zákona č. 511/1992 Zb.; teraz vylúčenie zamestnancov správcu dane z daňového konania upravuje ustanovenie § 60 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Pokiaľ žalobca poukazuje na metodické pokyny, tak v súvislosti s jeho tvrdeniami treba uviesť, že „nový“ Metodický pokyn č. 14/2/2010 nadobudol účinnosť 3. februára 2010 a „prvý“ platobný výmer č. 1014002640 bol zo dňa 16. marca 2010.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S 101/2011-41 zo dňa 31. januára 2012 ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému náhradu

trov konania neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.